

Sygn. akt XI W 4074/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 września 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Barbara Syta

Protokolant: Karolina Kowalczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 września 2015 roku

w postępowaniu zwyczajnym

sprawy **H. W.**

syna J. i M. z domu K.

urodzonego dnia (...) w J.

obwinionego o to, że:

w dniu 23 kwietnia 2014r. w siedzibie Straży Miejskiej na ulicy (...) w W., będąc właścicielem pojazdu marki F. o numerze rejestracyjnym (...), wbrew obowiązkowi, nie wskazał na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył w/w pojazd do kierowania w dniu 12.04.2014r. o godzinie 18:14 na ul. (...) przy ul. (...) w W.,

tj. o wykroczenie z art. 96 § 3 kw

orzeka:

I. obwinionego **H. W.** uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu;

II. na podstawie art. 118 § 2 kpw określa, że koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt XI W 4074/15

UZASADNIENIE

H. W. został obwiniony o to, że w dniu 23 kwietnia 2014r. w siedzibie Straży Miejskiej na ulicy (...) w W., będąc właścicielem pojazdu marki F. o numerze rejestracyjnym (...), wbrew obowiązkowi, nie wskazał na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył w/w pojazd do kierowania w dniu 12.04.2014r. o godzinie 18:14 na ul. (...) przy ul. (...) w W.,

tj. o wykroczenie z art. 96 § 3 kw.

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 kwietnia 2014 roku o godz. 18:14 w W. na ul. (...) przy ul. (...), za pomocą urządzenia samoczynnie rejestrującego pomiar prędkości pojazdów zostało wykonane zdjęcie pojazdu marki F. o numerze rejestracyjnym (...), którego kierowca nie zastosował się do ograniczenia prędkości określonego ustawą i przekroczył dozwoloną prędkość o 32 km/h, czym dopuścił się popełnienia wykroczenia określonego w art. 92a kw.

Właścicielami samochodu marki F. o numerze rejestracyjnym (...) są H. W. i jego żona M. W.. O. nie prowadzi już samochodu z uwagi na wiek. Każdy ze współwłaścicieli posiada kluczyki do przedmiotowego samochodu i może go udostępniać innym osobom. W sytuacji udostępniania samochodu H. i M. W. informują się o tym wzajemnie. M. W. choruje na Alzheimera oraz padaczkę.

Z samochodu korzystają członkowie najbliższej rodziny, tj. dwaj synowie H. W. i M. W., dwie wnuczki, kuzynka i sąsiad. Osoby te korzystają z samochodu w swoich prywatnych sprawach, jak również wożą H. i M. W. jako ich kierowcy.

Na podstawie Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców Straż Miejska ustaliła w dniu 15.04.2014r., że właścicielem pojazdu jest H. W., do którego wysłano wezwanie wraz z formularzami oświadczeń o wyrażeniu zgody na ukaranie mandatem karnym za popełnienie wykroczenia z art. 92a kw, bądź do wskazania kierowcy, który prowadził pojazd w dniu popełnienia czynu oraz formularz oświadczenia o wyrażeniu zgody na przyjęcie mandatu karnego w przypadku niewskazania osoby kierującej pojazdem.

Po otrzymaniu wezwania H. W. w piśmie z dnia 23 kwietnia 2014 roku poprosił o przysłanie mu zdjęcia z fotoradaru z opisanego zdarzenia. Podał, iż ma 80 lat i nie jeździ już samochodem do W.. Wskazał, iż nie pamięta, kto prowadził samochód w czasie wskazanym w wezwaniu, gdyż jego samochodem jeździ wiele osób jako jego kierowcy oraz osoby te wypożyczają samochód dla swoich potrzeb.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

- wyjaśnień obwinionego (k. 62-63);
- notatki urzędowej (k. 1-3),
- wezwania (k. 4);
- zwrotnego potwierdzenia odbioru (k. 5);
- pisma (k. 6);
- danych z C. (k. 14);
- płyty CD (k. 59);
- kopii dowodu rejestracyjnego i karty pojazdu (k. 47-48);
- kopii karty informacyjnej leczenia szpitalnego (k. 49-50).

Obwiniony w toku czynności wyjaśniających i w trakcie postępowania sądowego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W trakcie czynności wyjaśniających obwiniony wskazał, że z uwagi na wiek (80 lat) nie jeździ on już samochodem do W. i nie prowadził samochodu w dniu wskazanym w wezwaniu. Podał, że nie pamięta, kto w tym czasie prowadził samochód, a przysłanie zdjęcia z fotoradaru pozwoli mu zidentyfikować kierowcę. Obwiniony wskazał także, iż jego samochodem kieruje wiele osób jako jego kierowcy bądź też osoby te wypożyczają samochód w swoich własnych celach. Na rozprawie w dniu 15 września 2015 roku obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż wezwanie ze Straży Miejskiej było dla niego zaskoczeniem, ponieważ ani on, ani jego żona nie jeżdżą już do W.. Obwiniony wskazał, że współwłaścicielem samochodu jest również jego żona i prawdopodobne jest, że to ona użyczyła komuś samochód. Wskazał, iż jego żona ma Alzheimera i może nie pamiętać, a nawet jak twierdzi, że nie użyczała samochodu, to jest to niewiarygodne. Obwiniony podał, że z samochodu korzysta 7 osób, w tym jego dwaj synowie, wnuczki, kuzynka i sąsiadka. Osoby te korzystają z samochodu w swoich sprawach, jak również wożą obwinionego i jego żonę. Kluczykami od samochodu dysponuje obwiniony i jego żona, każde z nich ma swoje kluczyki a dokumenty samochodu są w przedpokoju albo w samochodzie. Obwiniony wyjaśnił również, że do jego mieszkania klucze posiada 5 osób i teoretycznie każda z nich mogła wejść do środka, wziąć kluczyki od samochodu i po załatwieniu

sprawy go odstawić. Wszystkie te osoby wiedzą, gdzie leżą kluczyki od samochodu. Obwiniony podał także, że nie wskazał wcześniej tych osób, ponieważ był przekonany, że jak zobaczy zdjęcie z fotoradaru to rozpozna kierowcę i wskaże konkretną osobę.

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia obwinionego H. W. Sąd uznał za wiarygodne w całości.

W ocenie Sądu są one logiczne i konsekwentne, spójne ze sobą i zgodne z doświadczeniem życiowym. Obwiniony przedstawił, zdaniem Sądu, w sposób obiektywny okoliczności udostępniania swojego samochodu innym osobom oraz w przekonujący sposób wytłumaczył powód niewskazania kręgu osób korzystających z samochodu w odpowiedzi na wezwanie Straży Miejskiej. W ocenie Sądu powodem działania obwinionego nie była chęć uniknięcia odpowiedzialności za wykroczenie. Obwiniony chciał ustalić konkretną osobę, która prowadziła samochód w dniu wskazanym w wezwaniu Straży Miejskiej i w tym celu zwrócił się o udostępnienie zdjęcia z fotoradaru. Ponadto obwiniony stawiał się w siedzibie Straży Miejskiej i próbował wyjaśnić kwestię powierzenia samochodu, jednak udostępnione mu zdjęcie z fotoradaru okazało się nieczytelne, jeśli chodzi o wizerunek kierowcy. W ocenie Sądu nie można w okolicznościach niniejszej sprawy postawić obwinionemu zarzutu niewykonania obowiązku wskazania osoby, której powierzył samochód w określonym w wezwaniu Straży Miejskiej czasie. Przede wszystkim nie tylko obwiniony dysponował kluczykami od samochodu ale również jego żona, która ma zaniki pamięci z uwagi na chorobę Alzheimera. Nie można więc wykluczyć, że to żona obwinionego użyczyła komuś samochód i nie pamiętała następnie o tym fakcie. Ponadto w okolicznościach niniejszej sprawy obwiniony zasadnie, w ocenie Sądu, chciał ustalić jedną konkretną osobą, która mogła kierować samochodem i popełnić wykroczenie. Obwiniony z uwagi na wiek nie jeździ już samochodem i korzysta z grzeczności wskazanych przez siebie osób, jeśli chce gdzieś jechać, które kierują wtedy jego samochodem. Mógł się zatem zasadnie obawiać, że jeśli wskaże osoby, które faktycznie nie kierowały we wskazanym dniu samochodem to wpłynie to na jego poprawne relacje z tymi osobami.

Podkreślić należy, iż bezspornym w sprawie pozostaje fakt ujawnienia przez funkcjonariuszy Straży Miejskiej(...). W dniu 12 kwietnia 2014 roku o godz. 18:14 w W. na ul. (...) przy ul. (...) wykroczenia z art. 92a kw, tj. przekroczenie prędkości przez kierującego pojazdem marki F. o numerze rejestracyjnym (...), co dokumentuje notatka urzędowa (k. 1-3) oraz zdjęcie zdarzenia zawarte na płycie CD (k. 59). Nie ulega również wątpliwości, iż wyżej wymienione auto stanowiło współwłasność H. W., na co jednoznacznie wskazują dane z Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców (k. 14). Poza wątpliwością pozostaje również fakt, iż H. W. został wezwany do udzielenia informacji o osobie kierującej przedmiotowego dnia pojazdem.

W ocenie Sądu w okolicznościach przedmiotowej sprawy, w świetle tego, co wyjaśnił obwiniony oraz uwzględniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie można uznać, że to obwiniony był zobowiązany do wskazania, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania. Obwiniony jest bowiem współwłaścicielem przedmiotowego pojazdu, poza nim kluczykami do pojazdu dysponuje jeszcze żona obwinionego. W świetle wyjaśnień obwinionego nie można wykluczyć, że to żona obwinionego powierzyła komuś pojazd do kierowania i z uwagi na stan zdrowia mogła o tym nie pamiętać. W ocenie Sądu możliwa jest również taka wersja wydarzeń, że to któraś z osób wskazanych przez obwinionego jako korzystające z jego pojazdu, bez wiedzy obwinionego i jego żony, skorzystała z samochodu. Kluczyki i dokumenty pojazdu znajdują się bowiem w mieszkaniu obwinionego, do którego klucze posiada kilka osób, tj. członkowie najbliższej rodziny oraz sąsiadka.

Sąd, poza osobowymi źródłami dowodowymi, obdarzył walorem wiarygodności pozostałe dokumenty stanowiące podstawę ustaleń faktycznych w postaci: notatki urzędowej (k. 1-3), wezwania (k. 4), zwrotnego potwierdzenia odbioru (k. 5), pisma (k. 6), danych z C. (k. 14), płyty CD (k. 59), kopii dowodu rejestracyjnego i karty pojazdu (k. 47-48) oraz kopii karty informacyjnej leczenia szpitalnego (k. 49-50). Strony nie kwestionowały ich prawdziwości ani autentyczności, Sąd natomiast z urzędu nie dostrzegł powodów, dla których należałoby im odmówić wiarygodności i mocy dowodowej.

Zdaniem Sądu zgromadzony w przedmiotowej sprawie materiał dowodowy nie pozwala na uznanie, że obwiniony popełnił wykroczenie z art. 96 § 3 kw. Z treści powołanego przepisu wynika, że karze grzywny podlega, kto wbrew obowiązkowi nie wskaże na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Zgodnie z art. 129b ust. 3 pkt 7 ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. Prawo o ruchu drogowym (t.j. Dz. U. z 2012r. poz. 1137 ze zm.) Straż Miejska ma uprawnienia do żądania od właściciela lub posiadacza pojazdu wskazania komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Jednocześnie z treści art. 78 ust. 4 w/w ustawy wynika, iż właściciel lub posiadacz pojazdu jest obowiązany wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec. Na wstępie wskazać należy, iż konkretnie użyte w treści przepisu art. 96 § 3 kw określenie czynności jako "wskazanie" wymaga od zobowiązanych podmiotów aprobującego, pozytywnego zachowania. W związku z powyższym znamię wykroczenia określonego w art. 96 § 3 kw zostanie wypełnione wyłącznie wtedy, gdy dojdzie do bezczynności bądź zaniechania podmiotu zobowiązanego. Chodzi tutaj przede wszystkim o takie sytuacje, w których osoba zobowiązana odebrała kierowane do niej pismo uprawnionego organu i nie udzieliła na nie właściwej odpowiedzi (odmowa udzielenia informacji) lub w ogóle nie odpowiedziała na wezwanie. Nadto, aby przypisać obwinionemu popełnienie wykroczenia z art. 96 § 3 kw konieczne jest spełnienie łącznie przesłanek wskazujących, iż obwiniony był właścicielem lub posiadaczem pojazdu; obwiniony powierzył innej osobie swój pojazd do kierowania lub używania; uprawniony organ wezwał obwinionego do wskazania komu powierzył on pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie; obwiniony po otrzymaniu wezwania nie wskazał komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie.

Przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe potwierdziło, że H. W. był współwłaścicielem pojazdu, uprawniony organ – Straż Miejska (...) W. wezwał go do wskazania komu powierzył on ten pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Natomiast nie jest możliwe uznanie, iż to obwiniony był zobowiązany do wskazania komu, w czasie określonym w wezwaniu, powierzył swój pojazd. W sprawie niniejszej nie ma bowiem jednoznacznych dowodów, które potwierdzałyby tę okoliczność. Jednocześnie biorąc pod uwagę treść wyjaśnień złożonych przez obwinionego podczas postępowania sądowego należy uznać, iż istnieje bardzo duże prawdopodobieństwo, że to żona obwinionego mogła powierzyć komuś samochód do kierowania w tym dniu. Żona obwinionego również dysponuje kluczami od tego samochodu i jest jego współwłaścicielem. W ocenie Sądu nie jest zatem możliwe, w okolicznościach sprawy niniejszej, przyjęcie, aby to właśnie obwiniony miał być zobowiązany do wskazania, komu powierzył samochód do kierowania lub używania.

Aby przypisać sprawcy odpowiedzialność za popełnienie wykroczenia, ustalenia w tym zakresie muszą być poczynione w sposób nie budzący żadnej wątpliwości. Wysokie nawet prawdopodobieństwo wersji niekorzystnej dla obwinionego, gdy jednocześnie nawet mało prawdopodobny, ale jednak możliwy jest przebieg zdarzenia, w którym nie można przypisać mu sprawstwa, musi skutkować jego uniewinnieniem.

Reasumując stwierdzić należy, iż H. W. swoim zachowaniem nie wypełnił znamion wykroczenia z art. 96 § 3 kw, co skutkowało uniewinnieniem obwinionego.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 118 § 2 kpw.